

Mỗi Lần Vào Sài Gòn lại Thấy Một Sài Gòn Khác.

Mình là dân Bắc sống ở Hà nội, nhiều lần vào Sài Gòn và Mỗi Lần Vào lại thấy một Sài Gòn khác.

- Năm 1982, mình đi chơi trọn ngày không gặp một "đồng hương" phía Bắc.
- Năm 2012 ra phố mua đồ đã gặp chủ hiệu áo quần là người Nghệ an, chủ quán ăn là người Hà nội.
- Năm 2016 đi dọc đường Lê Thánh Tôn thấy san sát khách sạn mà chủ là người Hà nam, Hà tĩnh. Các shop thời trang áo quần kính mát là người Thanh hoá, Hải Dương.
- Năm 2017 đi Taxi 6 cuộc thì 4 là người Nam định, 1 là người Vĩnh Phúc, chỉ có duy nhất 1 người là Sài Gòn - Bình Thạnh.

Người Sài Gòn thấy rõ điều đó. **Họ đâm ra ghét dân Bắc nói chung, bất kể anh là ai, làm gì, tốt hay xấu.** (làm sao họ biết anh thế nào bởi để hiểu cần thời gian tiếp xúc lâu dài).

Hôm rồi anh bạn sống lâu năm ở Lý Chính Thắng mời lên tầng 51 toà nhà Bitexco ăn tối, bắt chọt cách một bàn có 5-6 khách, nghe họ nói giọng Bắc quá to tiếng, cười rồn rảng, ngồi gác chân gác tay đầy tự tin cứ như ở một quán bia hơi! Một nơi như chỗ này rất cần sự nhẹ nhàng để không làm phiền các thực khách khác, nhất là khách nước ngoài. Thật sự mình thấy xấu hổ với mấy người bạn Sài Gòn. Mình phải nói với bạn: "*Cho tôi xin lỗi.*"

Cuộc xâm lăng vẫn tiếp tục đẩy người Sài Gòn không qua đại dương nhưng đánh bật họ dạt ra các tỉnh vùng ven. Mình không trách người Bắc. Đất nước mình cả, đâu ầm no họ đến.

Nhưng mình vẫn thấy buồn rầu vì **thứ văn hoá phương Bắc mà họ du nhập ấy đang làm Sài Gòn trở thành một thành phố mất bản sắc, mất nụ cười, mất sự nhẹ nhàng trong giao tiếp và mất niềm tin giữa người với người.**

Cang